

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มีผู้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอื่นนั้น ไม่มีกรณีใดเลยจะเป็นการสูญเปล่า แต่กลับเป็นคุณประโยชน์ในอันที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในโลก การเรียนรู้ภาษาอื่นจึงไม่ใช่เป็นการฟังเพื่อทางวัฒนธรรม แต่เป็นความจำเป็นในการปฏิบัติจริง คือจำเป็นในด้านธุรกิจ การเดินทาง การวิจัย การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การทำความเข้าใจระหว่างชาติ และจำเป็นต่อสันติสุขของโลก (ในประเทศไทยอาจจะกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษนอกจากจะเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งใช้เป็นภาษากลางสำหรับติดต่อกับคนต่างชาติต่างภาษาแล้วยังเป็นกุญแจนำคนไทยไปสู่โลกกว้าง ทำให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ ๆ รอบตัว ทั้งทำให้ทราบความเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวในโลก เป็นสื่อวัฒนธรรมอันเป็นทางทำให้เกิดความเข้าใจกับนานาชาติ ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญในประเทศไทยในปัจจุบัน) เมื่อเป็นเช่นนี้การ เรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็มีความสำคัญมาก ยิ่งภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากเพียงใด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีก็มีความจำเป็นเพียงนั้น แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเท่าที่ปรากฏยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

ไบรช แวน ไซออก¹ กล่าวว่า ในโลกขณะนี้ มีเด็กจำนวนหลายล้านคนที่กำลังเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ผลที่ได้จากความพยายามของเด็กเหล่านี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะไม่สามารถใช้ภาษานั้นได้จริง ๆ จึงเห็นได้ชัดว่า ควรจะต้องทำอะไรขึ้นสักอย่าง

¹ไบรช แวน ไซออก, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์

สำหรับประเทศไทยก็ประสบปัญหาครั้งที่ ไบรช แวน ไซออก กล่าวเช่นกัน เพราะเมื่อพิจารณาจากจำนวนเวลาที่เด็กไทยใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นระยะเวลาสั้น คือเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย 3 ปี และในชั้นมัธยมศึกษา 5 ปี รวมเป็น 8 ปี ซึ่งจำนวนเวลาเท่านี้ก็ควร จะมากพอที่จะทำให้คนเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งจนใช้การได้เป็นอย่างดี แต่เมื่อมองคุณผลการเรียนภาษาอังกฤษด้วยใจเป็นกลางแล้ว เราจะต้องยอมรับโดยไม่มีข้อแม้ว่า เด็กไทยไม่มีความสามารถเท่าที่ควร² ปัญหาที่ควร จะแก้ไขก็คือ ทำอย่างไร ครู ตลอดจนนักการศึกษาจะช่วยกันแก้ไขปัญหากังกล่าวได้

การแก้ปัญหากังกล่าวนี้ มีใ้คอยู่ที่การ เลิกสอนภาษาอังกฤษ แต่อยู่ที่การ เตรียมครู ให้พร้อมต่อความรับผิดชอบ อยู่ที่การ ตั้งความมุ่งหมายที่เป็นจริงสามารถปฏิบัติได้ อยู่ที่การวางโครงการให้ต่อเนื่องกันระหว่างโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ตลอดจนการติดตามผล การประเมินผล และการปรับปรุงโครงการให้ต่อเนื่องกันอยู่เสมอ³

จะเห็นได้ว่า ขบวนการวัดผล การติดตามผลก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการแก้ปัญหาคารเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะการเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ความรับผิดชอบ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางวิชาการ โดยเฉพาะในด้าน การวัดผล ดังที่ อ่ำภา ไชกิจจิ⁴ กล่าวไว้ว่า เหตุที่การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ดีเท่าที่ควร ก็เพราะยังขาดครูที่มีคุณวุฒิ และความสามารถในด้านวิชาการ ซึ่ง ดร. ชวาล แพร์ตกุล⁵

² กานดา สีนขวานนท์, วิธีสอนภาษาอังกฤษวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พระนคร : องค์การคาคูสภา, 2505), หน้า 2.

³ Mary Finocchairo, Teaching Children Foreign Languages (New York: McGraw - Hill Book Company, 1964), p. 4.

⁴ อ่ำภา ไชกิจจิ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

⁵ ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุง; พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2504), คำนำ.

ก็กล่าวว่า วิทยาการทางด้านการวัดผลของเรายังล้าหลังมาก เมื่อเทียบกับหลักสูตรและวิธีการสอนแล้ว ความล้าหลังของการวัดผลอาจจะสรุปได้ในแง่เกี่ยวกับตัวครูและเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการวัดผล

ในด้านตัวครูซึ่งทำการสอนนักเรียน ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่ปรากฏก็คือ ครูที่สอนภาษาอังกฤษไม่สามารถจะสร้างแบบสอบในการวัดผลที่เหมาะสมและถูกต้อง ครูขาดความรู้ในการสร้างแบบสอบที่ดี⁶ ทั้งนี้ข้อสอบที่สร้างขึ้นใช้ในการทดสอบจึง เป็นข้อสอบที่ยังมีข้อบกพร่อง เช่น วัดผลไม่ตรงตามที่ต้องการจะทดสอบและตรงตามสิ่งที่ควรจะทดสอบ ครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยเน้นหนักการทดสอบทักษะทางภาษาในด้านกรพุด การฟัง การเขียน แต่ มักจะเน้นหนักการทดสอบความรู้ไวยากรณ์เพียงด้านเดียว คำถามต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นใช้ในการทดสอบก็มีคุณภาพด้อย และทดสอบไม่ครอบคลุมตามเนื้อหาวิชา วัดผลเนื้อหาแต่เพียงบางส่วนเท่านั้น⁷ นอกจากนั้นครูส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อให้ได้ข้อสอบที่ดี ทั้งนี้ข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีไซ้โลกก็มีเป็นจำนวนน้อย การตรวจข้อสอบก็เป็นขบวนการที่ซับซ้อน ทำให้มีปัญหาในเรื่องความเที่ยงตรงของข้อสอบ⁸

ถึงแม้ว่าจะมีครู เป็นจำนวนมากที่ขาดความรู้ในกระบวนการทดสอบ เริ่มตั้งแต่การออกข้อสอบ การตรวจข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ ซึ่งทำให้การวัดผลมีความล้าหลังและมีปัญหา แต่ก็มีครูอีกเป็นจำนวนไม่น้อยที่เห็นความสำคัญของ ขบวนการวัดผลเห็นว่า การวิเคราะห์ที่

⁶วรัตน์ ไวยกุล, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512" (ปริญญา-นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

⁷สีหันทร อินทุสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

⁸บุญยชาติ เพ่งพินิจ, "การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512).

ข้อสอบเป็นสิ่งดีและการออกข้อสอบเป็นขบวนการที่ต้องใช้เวลาและความละเอียด แต่อย่างไรก็ตาม ครูเหล่านี้ก็ไม่ได้เคยทำการวิเคราะห์ข้อสอบ ถึงแม้ว่ามีความสามารถจะทำได้ ข้อสอบที่ออกก็ทำอย่างรีบเร่งและสุกเอาเผากิน⁹

ในค่านำคะแนนจากการทดสอบมาใช้ให้เป็นประโยชน์เท่าที่ปฏิบัติกันอยู่ เป็นการนำผลการสอบมาใช้ตัดสินการสอบได้สอบตกของนักเรียนเท่านั้น โรงเรียนและครูมักไม่คำนึงถึงว่าจะใช้ผลการสอบมาเป็นข้อมูลในการช่วยเหลือนักเรียน หรือปรับปรุงการสอนของครู การนำผลการสอบมาใช้โดยทั่วไปใช้เกณฑ์ 50 เปอร์เซ็นต์ ในการตัดสินการสอบได้สอบตก¹⁰ เมื่อเป็นเช่นนี้การนำผลการทดสอบมาใช้จึงไม่เท่าที่ควร เมื่อเทียบกับการทดสอบที่จะต้องใช้ทั้งเวลา กำลังงาน และกำลังทรัพย์¹¹

ความสำคัญของการวัดผล

การวัดผลมีบทบาทสำคัญในหลักสูตรและขบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการวัดผลเป็นตัวกลางที่จะช่วยชี้ว่านักเรียนจะเรียนรู้อะไร และเป็นไปในรูปใด ไม่ว่าหลักสูตรหรือครูผู้สอนจะเน้นหนักในเรื่องใด นักเรียนจะมีความโน้มเอียงในแนวทางของการเรียนรู้อะไรไปตามขอบเขตและตามลักษณะการเน้นของการวัดผล¹² เมื่อเป็นเช่นนี้ การวัดผลจึงเป็น

⁹ สีสันทร อินทุสุต, เรื่องเดิม.

¹⁰ สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, รายงานความก้าวหน้าของโครงการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 1 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักงานทดสอบ, 2513), หน้า 14 - 16.

¹¹ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปัญหาการบริหารการศึกษาไทย (พระนคร : แผนกบริหารการศึกษา, 2518), หน้า 89.

¹² Hilda Taba, Curriculum Development: Theory and Practice (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1962), p. 311.

กระบวนการที่มีบทบาทสำคัญมากในทางการศึกษาที่ช่วยให้ทราบว่า โปรแกรมการเรียนการสอน มีสิ่งที่ดีและสิ่งที่จะต้องแก้ไขเพียงใด ครูผู้ทดสอบจะทราบรายละเอียดในด้านทักษะ ความคิด และเนื้อหาวิชา ว่าควรมีอะไรบางอย่างที่จะคงให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังช่วยให้ทราบรายละเอียดของสภาพการเรียนการสอน ช่วยขยายขอบเขตของขบวนการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงเทคนิคการสอนใหม่ ๆ (Innovation Techniques) กับทั้งสนับสนุนขบวนการเรียนการสอนที่ดีอยู่แล้วด้วย¹³

การวัดผลมีบทบาทสำคัญทำให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน ทำให้ทราบว่า ก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนมีพฤติกรรมแตกต่างจากที่ได้เรียนหรือสอนแล้ว เพียงไรและอย่างไร ทำให้ทราบว่านักเรียนมีสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วเป็นอย่างไรบ้าง และมีสิ่งที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงอะไรบางอย่าง ยังมีความคิด (Concept) หรือเนื้อหาอะไรที่นักเรียนยังต้องเรียน เพื่อสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่วางจุดมุ่งหมายไว้¹⁴

การวัดผลมีบทบาทสำคัญในการช่วยกระตุ้นขบวนการเรียนรู้ กระตุ้นให้ครูทราบว่า ผลการสอนเป็นอย่างไร ได้ผลตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้หรือไม่ ครูจะได้ทราบว่าเทคนิคการสอนอะไรบางอย่างที่ใช้ในการสอน ได้ให้ผลดี ขบวนการเรียนรู้อะไรที่นักเรียนยังทำไม่ได้ เพื่อเป็นแรงกระตุ้น ทำให้ครูได้คิดเปลี่ยนแปลงขบวนการเรียนการสอน และสภาพของการเรียนรู้ ให้ดียิ่งขึ้น ฝ่ายนักเรียนก็จะมีแรงกระตุ้นเมื่อทราบว่า จะมีการวัดผล ทำให้ทราบว่าทักษะ หรือขีดความสามารถอยู่ในระดับใด เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงตนเอง¹⁵

¹³ Robert Glaser and Anthony Nitko, "Measurement in Learning and Instruction" Educational Measurement edited by Robert Thorndike (Washington : American Council on Education, 1971), pp. 625 - 67.

¹⁴ G.T. Buswell and B.Y. Hersh, Patterns of Thinking in Solving Problems. New York: Harcourt, Brace & World Inc., 1962), p. 311.

¹⁵ Glaser and Nitko, op. cit., p. 629.

นอกจากนี้การวัดผลยังมีบทบาทในการให้รายละเอียดและหลักฐาน (Evidence) แก่ครู และผู้บริหาร เกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน ช่วยให้มึระบบในการให้คะแนน และการรายงานผลการเรียนของนักเรียนเป็นไปอย่างปรนัย¹⁶

โดยสรุป การวัดผลในทางการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตร ครู นักเรียน อีกทั้งยังช่วยเป็นแนวทางในอันที่จะปรับปรุงระบบของการศึกษา ตลอดจนการดำเนินงานของนักการศึกษา

ความหมายของแบบสอบ

ในบรรดาเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการศึกษาในปัจจุบันอาจถือได้ว่า การวัดผลโดยวิธีใช้แบบสอบมีความสำคัญและใช้กันมากที่สุด จนอาจนับได้ว่าเป็นหลักของการวัดผลในโรงเรียนทั่วไปได้ แบบสอบเป็นเครื่องมือ (Means) ในการวัดพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายในการประเมินค่าทางการศึกษา¹⁷ ดร. ชีรชัย บุรณโชติ¹⁸ กล่าวว่าแบบทดสอบเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในบรรดาเครื่องมือหลายชนิดที่ใช้ในการวัดผลการศึกษา ถ้าเราสนใจที่จะรู้ว่า นิสิตคนหนึ่งจะเรียนสำเร็จในมหาวิทยาลัยหรือไม่ แบบทดสอบของเราควรมีขอบเขตพอที่จะพิจารณาความรู้และทักษะที่จำเป็น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ในอนาคคของนิสิตได้ ซึ่งโรเบิร์ต คูเปอร์¹⁹ (Robert Cooper) กล่าวว่า แบบทดสอบ

¹⁶Glaser and Nitko, op. cit., 660.

¹⁷Sam Lestan and Carl Wallen (ed.), Readings on Reading (Canada: Science Research Association, Inc., 1972), p. 440.

¹⁸ชีรชัย บุรณโชติ, "Construction of Achievement Test in Natural Science," วิจัยสาร, 4 (เมษายน, 2516), 2.

¹⁹Robert Cooper, "Testing" in Teaching English as a Second Language edited by Harold B. Allen (New York: McGraw-Hill International Book Company, 1965), p. 330.

จึงเป็นกลุ่มตัวอย่างของการปฏิบัติหรือการปฏิบัติหลายชุดรวมกัน (Set of task or tasks) ซึ่งมีสภาพการณ์อย่างเดียวกัน รายละเอียดหรือกลุ่มของพฤติกรรมดังกล่าวนี้ วิลกา ริเวอร์²⁰ (Wilga Rivers) กล่าวว่า จะช่วยให้ผู้เรียนพยายามที่จะไปให้ถึงระดับความสามารถที่ต้องการ

ลักษณะของแบบสอบที่ดี (Characteristics of A good Test)

แบบสอบเป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดผลและการประเมินผลทางการศึกษาเพื่อให้ทราบผลของพฤติกรรมของนักเรียน การที่จะประเมินผล ให้แน่นอนและถูกต้องนั้น แบบสอบที่ดีจะต้องมีประสิทธิภาพเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ โรเบิร์ต ลาโด²² (Robert Lado) กล่าวว่า ในการวัดผลของคนหนึ่ง ๆ จะแตกต่างกับอีกคนหนึ่งในแง่วัตถุประสงค์ของการทดสอบ เวลาและผู้ที่ทำการทดสอบ แต่โดยทั่วไปแล้วสิ่งที่ผู้ทดสอบหรือผู้สร้างแบบสอบจะต้องคำนึงถึงเป็นพิเศษคือแบบสอบที่ใช้ในการวัดผลจะต้องเป็นแบบสอบที่มีความเที่ยงตรง (Validity) มีความน่าเชื่อถือ (Reliability) ง่ายในการตรวจ (Scorability) ประหยัด (Economy) และสะดวกในการดำเนินการสอบ (Administrability)

²⁰ Wilga Rivers, "Testing and Student Learning" Testing in Second Language Teaching: New Dimensions ATESOL - Ireland edited by Maureen Cancanon O'Brien (99 St. Stephen's Green: Dublin 2, 1973), p. 27.

²¹ Frederick Brown, Principal of Educational and Psychological Testing (Illinois: The Dryden Press Inc., 1970), p. 36.

²² Robert Lado, Language Testing (London: Longmans Green and Co., Ltd., 1962), pp. 30 - 2.

เดวิด แฮร์ริส²³ (David Harris) กล่าวว่า ลักษณะของแบบสอบที่ขึ้นนอกจากจะต้องมีความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีความเที่ยงตรง (Validity) แล้ว แบบสอบที่ดีควรจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

ความน่าเชื่อถือได้ (Reliability)

หมายถึงแบบสอบที่มีความคงเส้นคงวาของคะแนนที่นักเรียนทำได้ ตัวประกอบสำคัญในการทำให้แบบสอบมีความน่าเชื่อถือได้ คือการเลือกประชากรมาทดสอบ (Sampling) ควรใช้ประชากรเป็นจำนวนมาก เพราะประชากรที่ใช้ในการทดสอบยิ่งมากเท่าใด ก็จะทำให้แบบสอบมีความเชื่อถือได้มากขึ้น ตัวประกอบอีกประการหนึ่งได้แก่การควบคุมสภาพของการสอบ นับตั้งแต่การชี้แจงคำสั่ง ตลอดจนข้อปลีกย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ ในการจัดสภาพของการคุมสอบ ควรจัดสภาพให้แน่นอนในการช่วยให้โดยผลของพฤติกรรมที่เป็นความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน นอกจากนั้นสภาพการภายนอก ซึ่งผู้สร้างแบบสอบควบคุมไม่ได้ เช่น ความเจ็บป่วย ก็เป็นตัวประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความเชื่อถือได้²⁴

ค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบไม่มีตัวกำหนดที่แน่นอนว่า ค่าความเชื่อถือของแบบสอบเท่าใดจึงจะเป็นแบบสอบที่ดีที่สุด แต่ขึ้นอยู่กับการนำผลการทดสอบมาใช้ เช่นแบบสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) ควรจะมีค่าความเชื่อถืออย่างน้อยที่สุด .90²⁵

²³David Harris, Testing English as a Foreign Language

(New York: McGraw - Hill Book Company, 1969), pp. 13 - 21.

²⁴Harris, op. cit., p. 14.

²⁵Robert Lado, Language Teaching: A Scientific Approach

(New York: McGraw - Hill Inc., 1964), p. 169.

ความเที่ยงตรงของแบบสอบ (Validity)

ความเที่ยงตรงของแบบสอบ หมายถึง แบบสอบที่มีความสามารถในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัด และสามารถวัดได้ในเรื่องที่ต้องการจะวัด ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงจะเป็นข้อสอบที่มีความเป็นปรนัย (Objectivity) ทั้งในด้านการตรวจให้คะแนน ความสมมูลย์ของเนื้อหาที่เลือกหรือสุ่มมาออกข้อสอบในการทดสอบ ตลอดจนมีความยุติธรรมในการมุ่งวัดพฤติกรรมของนักเรียนทุกคน ไม่มุ่งวัดนักเรียนคนใดคนหนึ่งหรือนักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ การใช้ภาษาก็ควรชัดเจน ไม่กำกวม หรือวัดความฉลาดในการทำข้อสอบ (Test-wiseness) และควรมีความเที่ยงในค่านเนื้อหา (Content Validity) กล่าวคือ การเลือกเนื้อหาที่น่ามาทดสอบเหมาะสมและเนื้อหาสามารถครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะทดสอบ²⁶

นอกจากความเที่ยงตรงในค่านเนื้อหาแล้ว แบบสอบที่ดีควรจะเป็นแบบสอบที่เมื่อมองจากสายตาของบุคคลภายนอก เช่น นักการศึกษา ผู้บริหาร ผู้ออกแบบสอบเอง หรือตัวนักเรียนเอง เป็นข้อสอบที่น่าเชื่อถือหรือมีความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งความเที่ยงหรือความศักดิ์สิทธิ์ (Face Validity) นี้ จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้ที่ทำข้อสอบหรือนักเรียน ทำแบบสอบอย่างเต็มความสามารถซึ่ง เป็นผลของพฤติกรรมที่เป็นของนักเรียนเองอย่างแท้จริง²⁷

ความสามารถในการนำแบบทดสอบไปใช้ได้ (Usability)

การทดสอบเป็นขบวนการที่ต้องใช้เวลา กำลังงานและกำลังทรัพย์ ดังนั้นแบบสอบที่ดีจึงควรเป็นแบบสอบที่สามารถประหยัดทั้งเวลา กำลังทรัพย์ในการสร้างแบบสอบ และขณะเดียวกันควรจะเป็นแบบสอบที่ง่ายในการดำเนินการสอบ (Administration) ง่ายในการตรวจให้คะแนน (Scorability) ง่ายในการตีความ (Interpretation) และสามารถ

²⁶ Marshall Hales, Essentials of Testing (London: Addison - Wesley Publishing Company Inc., 1972), pp. 5 - 6.

²⁷ Harris, op. cit., pp. 19 - 20.

จะนำผลของการสอบไปใช้ได้ผลดีตามที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้²⁸

ความสำคัญของการอ่าน

เมื่อพิจารณาทั้งในแง่ลักษณะทางสังคมวิทยา (Sociological) จิตวิทยา (Psychology) สรีรวิทยา (Physiological) และระเบียบวิธีการสอน Pedagogica แล้ว "การอ่าน" เป็นเรื่องที่ได้รับ ความสนใจศึกษาค้นคว้าได้รายละเอียดต่าง ๆ มากมายนับเป็นเวลากว่าร้อยปีมาแล้ว ผลการวิจัยการทดลอง การค้นคว้า และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การอ่านนี้ ได้ปรากฏให้เห็นอย่างมากมาย การที่ การอ่านได้รับความสนใจอย่างมากและเป็นเวลานานนับร้อยปี ย่อมเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การอ่านมีบทบาทสำคัญในวงการการศึกษา และเป็นศูนย์กลางของปัญหาที่นักวิจัยต้อง การคำตอบอีกมากมายในปัจจุบัน²⁹

วิลท์ มิเรียม³⁰ (Wilt Miriam) ได้ศึกษาจำนวนเวลาที่นักเรียนใช้จริง ๆ ในโรงเรียน เพื่อให้ครุ ๓๓ และทราบถึงอัตราส่วนในการเรียนการสอนในห้องเรียน ในวันหนึ่ง ๆ อัตราส่วนที่ เขาได้ศึกษาเกี่ยวกับการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนในวันหนึ่ง ๆ ในโรงเรียนนั้น มีดังนี้คือ การอ่าน ใช้เวลา 36 เปอร์เซ็นต์ การพูด 25 เปอร์เซ็นต์ การฟัง 22 เปอร์เซ็นต์ และการเขียน 17 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ เขายังพบว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด และเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

²⁸Harris, ibid., pp. 20 - 1.

²⁹William S. Gray, "Reading" Encyclopedia of Educational Research, edited by Harris W. Chester (New York: Macmillan, 1960), p. 1089.

³⁰Wilt E. Miriam, "A Study of Teacher Awareness of Listening as a Factor in Elementary Education," Journal of Educational Research, XLII (April, 1950), pp. 626 - 36.

ในด้านที่เกี่ยวกับตัวนักเรียน การอ่านมีผลต่อบุคคลลึกลับภาพของนักเรียน ซึ่งจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ อลิซ มิทเชลล์³¹ (Alicce Mitchell) ที่วิจัยพบว่า ความล้มเหลวในด้านการอ่านของนักเรียนมีผลกระทบกระเทือนถึงพัฒนาการ ทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ นักเรียนที่มีความสามารถทางด้านการอ่านสูงจะเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมชั้นมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในด้านการอ่านต่ำ นอกจากนี้เขายังพบว่า นักเรียนที่ล้มเหลวในด้านการอ่านจะกลายเป็นเด็กมีปมค้อย และเป็นเด็กที่มีปัญหาในห้องเรียน และไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมชั้น แซม ซีบัสตา และ คาร์ล วอลเลน (Sam Sebasta และ Carl Wallen) กล่าวว่า "ผู้ที่ไม่สามารถจะอ่านได้เป็นผู้ที่ไม่ได้รับสิทธิพื้นฐานของชีวิต สิทธิพื้นฐานของเสรีภาพและสิทธิพื้นฐานในการนำไปสู่ความสุข" (Individuals who are unable to read have been denied a right as fundamental as the right to life, liberty and the pursuit to happiness)³²

จะเห็นว่าการเรียนการสอนอ่านในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญและนับเป็นทักษะที่สำคัญที่จะเป็นเครื่องมือสำหรับนักเรียนในการเรียนรู้ ดังนั้นการที่ครูผู้สอนจะสามารถสอนทักษะการอ่านได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถจะวัดผลการอ่านได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนหรือผู้วัดผลจะต้องทราบความหมายของการอ่าน ความหมายของการอ่านจะช่วยในการวางแผนการเรียน ตลอดจนการวัดผล³³

³¹Alicce M. Mitchell, "The Relationship of Reading to Social Acceptability," Journal of Educational Research, 57 (February, 1964), pp. 323 - 26.

³²Sebasta and Wallen (ed.), op. cit., p. 9.

³³George D. Spache, Reading in Elementary School (Boston: Allyn & Bacon, 1964), p. 4.

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้มากมาย เช่น ชาร์ล ซี ฟรีส³⁴ (Charles C. Fries) ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ที่เห็นว่าภาษาเขียนมาจากภาษาพูด ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด เอ็ดเวิร์ด แอล ธอร์นไดค์³⁵ (Edward L. Thorndike) เป็นอีกท่านหนึ่งที่มีความหมายของการอ่านว่า เป็นขบวนการของการคิด ซึ่ง เอ็มเมท เอ เบตส์³⁶ (Emmet A. Betts) ก็กล่าวสนับสนุนเช่นกันว่า การอ่านเป็นขบวนการของการคิด ส่วน เคนเนท เอส กูดแมน และ โอลิฟ ไนลส์³⁷ (Kenneth S. Goodman and Olive Niles) กล่าวว่า การอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมายขึ้นในใจจากข้อความที่อ่านหรือข้อความที่เขียนไว้

ผู้ที่ให้ความหมายของการอ่านอีกท่านหนึ่งคือ ชาร์ล ซี วอลคัทท์³⁸ (Charles C. Walcutt) ให้คำจำกัดความว่า การอ่านเป็นขบวนการของการถอดความ (Decoding)

³⁴ Charles C. Fries, Linguistics and Reading (New York: Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1963), p. 131.

³⁵ Edward L. Thorndike, "Reading as Reasoning: A Study of Mistakes in Paragraph Reading," edited by Helen M. Robinson in Innovation and Change in Reading Instruction (Illinois: The National Society for the Study of Education, 1968), p. 487.

³⁶ Emmett A. Betts, "Reading: Psychological and Linguistic Bases," Education, LXXVI (April, 1966), 454 - 58.

³⁷ Kenneth S. Goodman and Olive Niles, Reading Process and Program (Illinois: National Council of Teacher in English, 1970), p. 5.

³⁸ Charles C. Walcutt, "Reading - A Professional Definition," Elementary School Journal, LXVII (April, 1967), 31.

ของภาษาเขียน การอ่านเป็นการเข้าใจภาษา เป็นการทราบซึ่งในวรรณคดี ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ส่วน จอห์น แครอล³⁹ (John Carroll) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่รวมเอาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ในด้านเสียง (Phonology) ทักษะการสะกด (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) ศัพท์ (Lexicon) และตัวประกอบอื่น ๆ อีก

ลำดับขั้นของการอ่าน

แมเรท⁴⁰ (Barrett) ได้แบ่งระดับขั้นของการอ่านไว้ โดยอาศัยหลักการของ Benjamin S. Bloom (Taxonomy of Educational Objectives) ซึ่ง Barrett เรียกว่า The Barrett Taxonomy Cognitive and Affective Dimensions of Reading Comprehension ซึ่งแบ่งระดับขั้นของการอ่านออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ระดับการจัดเรียงเรียง (Reorganization) ระดับการให้ความคิดเห็น (Interrential) ระดับประเมินผล (Evaluation) และระดับความทราบซึ่ง (Appreciation)

การอ่านในระดับแรกซึ่งเรียกว่าการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นระดับความสามารถในการอ่านจับใจความเรื่องราวยละเอียดต่าง ๆ

³⁹John Carroll, "Fundamental Considerations in Testing English Language Proficiency of Foreign Students," Teaching English as a Second Language edited by Harold B. Allen (New York: McGraw - Hill International Book Company, 1965), p. 318.

⁴⁰Helen Robinson (ed.), Innovation and Change in Reading Instruction (Illinois: The National Society for the Study of Education, 1968), pp. 8 - 25.

ที่เป็นข้อปลีกย่อย ความสามารถในการจับใจความเรื่องราวที่อ่านที่เป็นใจความสำคัญ ความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความสามารถในการเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านในแง่ความแตกต่างและความเหมือน ความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ความสามารถในการชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับบุคคล ฯลฯ จากเรื่องราวที่อ่านและความสามารถในการจำและทบทวนเรื่องที่อ่าน

การอ่านในระดับที่สองได้แก่ ความสามารถในการจัดระเบียบเรียง (Reorganization) คือ สามารถที่จะแยกประเภทของสิ่งต่าง ๆ ความสามารถในการที่จะย่อเรื่องราวทั้งหมด หรือความบางตอน ความสามารถในการสรุปและความสามารถในการสังเคราะห์ (Synthesis)

การอ่านในระดับที่สามได้แก่ ความสามารถในการให้ความคิดเห็น (Inferential Comprehension) ซึ่งเป็นความสามารถในการที่จะนำความคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้จากการอ่าน ตลอดจนการนำเอาความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปให้ความคิดเห็นในแง่สนับสนุนรายละเอียด สรุปใจความสำคัญ ลำดับของเหตุการณ์ และการตีความของภาษา ซึ่งไม่ได้ปรากฏโดยตรงจากข้อความหรือเรื่องราวที่อ่าน

ความสามารถในระดับที่สี่ ได้แก่ ความสามารถในการประเมินผล (Evaluation) ซึ่งเป็นความสามารถในการที่จะตัดสินใจและประเมินผลด้วยตัวเองว่า เรื่องราวที่อ่านอะไรบ้างที่เป็นความจริง (Facts) และอะไรบ้างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรบ้างที่เป็นความคิดเห็น (Opinions) ตลอดจนความสามารถในการประเมินผลความเชื่อถือได้ของเรื่องราวที่อ่าน และประเมินผลในแง่ความคิดเห็นส่วนตัวว่า มีคุณค่า มีความเหมาะสม ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับหรือไม่ ในแง่ใด

การอ่านในระดับที่ห้า ได้แก่ ความทราบซึ่ง (Appreciation) ความสามารถในขั้นนี้ เป็นการอ่านในขั้นสูงสุด ได้แก่การมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง และภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์ และการแสดงออกทางอารมณ์จากการที่ได้อ่านเรื่องราว เช่น จินตนาการในคำานเสียงหรือความรู้สึก

ทักษะที่จำเป็นในการอ่าน

005380

การอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อน และเป็นขบวนการที่จะต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะในด้านโครงสร้างและศัพท์⁴¹ วิลเลียม เอส เกรย์ และ เฮเลน โรบินสัน⁴² (William S. Gray and Helen M. Robinson) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความสนใจในการอ่าน กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่จะต้องมีความรู้ในด้านต่าง ๆ มาใช้ในขณะที่ย่าน ทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการอ่านทุกระดับ (Major Components of Reading) กล่าวคือทักษะในการรู้จักคำต่าง ๆ ตลอดจนการรู้เกี่ยวกับการออกเสียงและความหมาย (word perception, including pronunciation and meaning) ทักษะความเข้าใจ ซึ่งรวมความสามารถในการจับใจความได้อย่างถูกต้องแน่นอน (clear grasp of what is read) ทักษะในการตอบสนอง และประเมินผลความคิดเห็นของผู้เขียน (reaction to and evaluation of ideas the author presents) และทักษะในการรับและผสมกลมกลืนระหว่างความคิดใหม่กับความคิดเก่า (assimilation of what is read, through fusion of old ideas and information obtained through reading)

ทักษะในด้านกรรู้จักคำ รู้จักการออกเสียง และรู้จักความหมาย เป็นทักษะเบื้องต้นในการอ่านทุกชนิดและทุกระดับ ถ้าผู้อ่านขาดทักษะในด้านนี้แล้ว การอ่านก็ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ ทักษะในด้านนี้จะช่วยทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ สามารถจับใจความจากเรื่องที่ย่านได้ (Literal Comprehension) สามารถเข้าใจความหมายแฝง (Implied Comprehension) และความเข้าใจถึงความคิดของผู้เขียนที่แฝงมานอกเหนือจากที่ปรากฏให้เห็น ซึ่ง วิลเลียม เอส เกรย์ (William S. Gray) กล่าวว่า ทักษะในด้านกรอ่านนี้ เป็น

⁴¹ Rebecca M. Vallette, Modern Language Testing: A Handbook (New York: Harcourt, Brace & World Inc., 1967), p. 109.

⁴² Robinson (ed.), op. cit., pp. 48 - 65.

"ability to read the lines, to read between the lines and to read beyond the lines."

ส่วนในระดับที่สามได้แก่ทักษะในการประเมินผลความคิดของผู้เขียน ซึ่งรวมถึงทักษะในการอ่านอย่างวิพากษ์วิจารณ์ ทักษะในการค้นหาทัศนคติและมาตรฐานในการตัดสินเพื่อนำไปใช้สรุป หรือตอบสนองต่อเนื้อหาที่อ่าน

ทักษะในระดับที่สี่ได้แก่ ทักษะในการรับและผสมกลมกลืนระหว่างความคิดใหม่และความคิดเก่าโดยจะต้องมีทักษะในการที่รู้จักคิดอย่างวิพากษ์วิจารณ์ คิดอย่างสร้างสรรค์ ตลอดจนการรวมเอารายละเอียดที่ได้จากการอ่านมารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ในการวัดผลการอ่านของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการจะช่วยให้การเรียนการสอนอ่านดีขึ้น เพราะจะเป็นแรงกระตุ้นนักเรียนในการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนทราบว่าขบวนการอ่าน และวิธีการอ่านที่ตนใช้อยู่ประสบความสำเร็จเพียงใด อีกทั้งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่า ได้มีความก้าวหน้าไปมากน้อยเพียงใด เป็นการช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและกระตือรือร้นในการปรับปรุงการอ่านของตน⁴³

ในด้านเกี่ยวกับตัวครู การวัดผลการอ่านจะช่วยทำให้ครูเกิดแรงกระตุ้นและรู้สึกภาคภูมิใจในผลสำเร็จ ตลอดจนจะช่วยชี้ให้ครูทราบว่าควรจะเริ่มต้นและแก้ไขที่จุดใด ส่วนในด้านของนักบริหาร การวัดผลการอ่านจะช่วยชี้ให้เห็นว่าการอ่านของนักเรียนเป็นอย่างไร ลักษณะของโปรแกรมการสอนที่ใช้อยู่เป็นอย่างไร เช่นเกี่ยวกับการที่ช่วยชี้ให้เห็นหลักสูตรการสอน และนโยบายการบริหารว่าจะต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ในอันที่จะแก้ไขปรับปรุงโปรแกรมการสอนอ่านให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น⁴⁴

⁴³ John Carroll, "Foreign Language Testing: Will the Persistent Problems Persist ?" Testing in Second Language Teaching: New Dimensions ATESOL - Ireland edited by Maureen Concannon O'Brien. (99 St. Stephen's Green: Dublin 2, 1972), p. 11.

⁴⁴ Robinson (ed.), op. cit., p. 35.

ในการปรับปรุงโปรแกรมการสอนอ่าน ในปัจจุบันได้มีการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualization) ซึ่งในหลายประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษ หรือสหรัฐอเมริกา ได้มีการนำไปประยุกต์ใช้ และทำการวิจัยกันอย่างกว้างขวาง⁴⁵ สำหรับในประเทศไทยได้มีการทดลองและวิจัยการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถระหว่างบุคคลที่จังหวัดขอนแก่น โดยสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ในปี พ.ศ. 2514

การเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้เห็นว่านักเรียนมีความแตกต่างในการเรียนรู้ และมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน⁴⁶ โดยจัดสภาพการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามอัตราการเรียนรู้ของแต่ละคน (The Learning Rate) ให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้แนะนำ (Independent Study) ให้นักเรียนได้เรียนตามความสนใจและตามความสามารถ (Interest and Ability Grouping) และให้โอกาสในการฝึกทักษะทางภาษาที่ยังทำไม่ได้ หรือยังไม่เข้าใจ⁴⁷

การจัดสภาพการเรียนการสอนดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการเรียนรู้และเกิดพัฒนาการในการที่จะเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความรักที่จะเรียนรู้

⁴⁵William Gray, "Summary of Reading Investigation July 1, 1947 to June 30, 1948," Journal of Educational Research, 42 (February, 1949), 271.

⁴⁶Henry Reinert, "Practical Guide to Individualization," The Modern Language Journal, LV (March, 1971), 157.

⁴⁷Gerald E. Logan, "Curricula for Individualization Instruction" (in Britannica Review of Foreign Language Education) Vol. II, Dale L. Lange (Chicago: Encyclopedia Britannica Inc., 1970), pp. 133 - 34.

อย่างแท้จริง นอกจากนั้นนักเรียนจะต้องเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ใดก่อนที่จะเรียนรู้ในเรื่องต่อไป⁴⁸

สำหรับอุปกรณ์การเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลใช้แบบเรียนที่เขียนโดย Francis C. Johnson จัดพิมพ์โดยบริษัท Jacaranda Press ในประเทศออสเตรเลีย แบบเรียนนี้เรียกว่า Jacaranda Individualized Language Arts Program ใช้ชื่อย่อว่า JILAP แบบเรียนนี้แบ่งออกเป็นชุด ๆ ประกอบการเรียนการสอนในด้านกาฟัง การอ่าน และการเขียน⁴⁹

ส่วนในด้านกาเรียนการสอนอ่านในโรงเรียนในระดับนักเรียนเริ่มเรียนโดยทั่วไป ใช้การสอนแบบ "Lock Step" ไม่ได้ยึดความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งวิธีการสอนนี้ ใช้กันอย่างแพร่หลายในโรงเรียนต่าง ๆ ในปัจจุบัน โดยใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand⁵⁰ เล่มสอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ เล่มสามสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

ในการสร้างแบบสอบในการวัดผลการอ่านของนักเรียนที่ใช้ระบบการเรียน และ อุปกรณ์ที่ต่างกันจะช่วยให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียนการสอน

⁴⁸Muriel S. Karlin and Regina Bergar, Individualizing Instruction: A Complete Guide for Diagnosis, Planning, Teaching and Evaluation (New York: Parker Publishing Company Inc., 1974), pp. 17 - 8.

⁴⁹Francis C. Johnson, Jacaranda Individualized Language Arts Program (Hong Kong: Jacaranda Press Pty Ltd, 1973).

⁵⁰H. Coultthard Burrow, The Oxford English Course for Thailand (Bangkok: Sukaspan Panit, 1960).

สามารถจะชี้เฉพาะปัญหาในการเรียนของนักเรียน เพื่อปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนให้
 เหมาะกับนักเรียน ดังนั้นการสร้างแบบทดสอบที่ผู้วิจัยจะสร้างขึ้น จะเป็นแบบทดสอบที่มีส่วน
 สำคัญในการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เรียนโดยวิธีการที่ต่างกันและแบบ
 เรียนที่ต่างกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. สร้างแบบสอบความรู้การอ่าน (Reading Comprehension) สำหรับนักเรียน
 เริ่มเรียนที่ใช้แบบเรียน JILAP (Jacaranda Individualized Language Art
 Program) ระดับที่สอง และระดับที่สาม

2. เพื่อสร้างแบบสอบความสามารถในการอ่านสำหรับนักเรียนเริ่มเรียนที่ใช้
 แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง และเล่มสาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. วิเคราะห์แบบเรียน JILAP ระดับที่สอง (ชุดสี่แฉงและชุดสี่เขียว) ระดับ
 ที่สาม (ชุดสีน้ำเงินและชุดสีน้ำตาล) แบบเรียน The Oxford English Course for
 Thailand เล่มสองและเล่มสาม โดยวิเคราะห์ทางคำศัพท์ และโครงสร้าง

2. สร้างแบบสอบคุณานตามชุด คือ ชุดที่ 1 J II ฟอรั่มเอ (From A)
 และฟอรั่มบี (From B) สำหรับแบบเรียน JILAP ระดับที่สอง (ชุดสี่แฉงและสี่เขียว)
 ฟอรั่มละ 36 ข้อ ชุดที่สอง O II ฟอรั่มเอ (From A) และฟอรั่มบี (From B) สำหรับ
 แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง ฟอรั่มละ 36 ข้อ
 ชุดที่สาม JO III ฟอรั่มเอ (From A) และฟอรั่มบี (From B) สำหรับแบบเรียน JILAP
 ระดับที่สาม (ชุดสีน้ำเงินและน้ำตาล) และแบบเรียน The Oxford English Course
 for Thailand เล่มสาม ซึ่งใช้เนื้อหาร่วมกัน ฟอรั่มละ 30 ข้อ

3. นำแบบสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรดังนี้ สำหรับข้อสอบ J II
 ใช้ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนสาธิตเกษตร มหาวิทยาลัย-

เกษตรศาสตร์ จำนวน 120 คน แบบสอบ 0 II ใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้น
 ประถมปีที่ 6 จำนวน 100 คน จากโรงเรียนวัดธาตุทอง แบบสอบ JO III ใช้ตัวอย่าง
 ประชากรจากนักเรียนสองโรงเรียน คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 138 คน จาก
 โรงเรียนสาธิตเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตร และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 103 คน
 จากโรงเรียนวัดธาตุทอง

4. วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาระดับความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ
 (Item Analysis) โดยใช้เทคนิค 27%

5. หาค่าเฉลี่ย (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 ค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยใช้สูตรของ Kuder Richardson Formula
 21 ของข้อสอบแต่ละฟอร์ม และทดสอบความมีนัยสำคัญของแบบสอบฟอร์มเอ (From A)
 และฟอร์มบี (From B) ของข้อสอบ J II 0 II และ JO III แล้วปรับปรุงแบบสอบ
 กอนนำไปทดสอบกับประชากรจริง

6. นำแบบสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับประชากรจริง ซึ่งเป็นนักเรียนในจังหวัด
 ขอนแก่น ดังนี้

ก. แบบสอบ J II ตัวอย่างประชากรจริงได้แก่

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนบ้านปาง	จำนวน 88 คน
" " บ้านโพนสว่าง	" 100 "
" " บ้านแซก	" 199 "
" " สาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	
	จำนวน 62 คน

รวม ตัวอย่างประชากรจริง " 500 "

ข. แบบสอบ 0 II ตัวอย่างประชากรจริงได้แก่

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบ้านหว้า	จำนวน 125 คน
" " บ้านหนองเสือ	" 101 "
" " บ้านเม็ง	" 69 "
รวม ตัวอย่างประชากรจริง	" 295 "

ค. แบบสอบ JO III ตัวอย่างประชากรจริง ได้แก่	
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนบ้านปาง	จำนวน 90 คน
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนบ้านห้วย	จำนวน 109 คน
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	จำนวน 71 คน
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนเทศบาลสวนสนุก	จำนวน 21 คน
รวม ตัวอย่างประชากรจริง	291 คน

7. การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ระดับสติปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ วิธีสอนของครู ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

ความจำกัดของการวิจัย

คะแนนที่นักเรียนทำได้ อาจจะไม่ได้อาจมาจากความสามารถในการอ่านที่แท้จริงของนักเรียน เนื่องจากขณะทำการสอบอาจมีสภาพการบางอย่างเข้ามามีอิทธิพล ทำให้ผลจากการสอบคลาดเคลื่อนไปจากความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน เช่น ความเจ็บป่วย ความตื่นเต้น ความวิตกกังวล ความเกียจคร้าน อันอาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนเมื่อนำผลสอบมาวิเคราะห์

ประโยชน์ที่จะไ้จากการวิจัยนี้

การวิจัยครั้งนี้ มีประโยชน์ดังนี้

1. จะได้แบบสอบความสามารถในการอ่าน (Reading Comprehension) ซึ่งอาจนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบมาตรฐานสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน
2. จะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบความสามารถด้านต่าง ๆ ของวิชาภาษาอังกฤษในระดับอื่น ๆ
3. เพื่อใช้แบบสอบความสามารถในการอ่านนี้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลในโครงการการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Language Learning Project) ของสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (Central Institute of English Language).

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่าน (Reading Comprehension) หมายถึงความสามารถในการอ่านข้อความ (Passages) สั้น ๆ และตอบข้อคำถาม (Multiple Choice Questions) เพื่อทดสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยเพียงใด

2. แบบสอบ หมายถึง แบบสอบวัดความสามารถในด้านกรอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้แบบเรียน JILAP ระดับสอง และระดับสาม และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง และ เล่มสาม

3. แบบสอบ J II หมายถึง แบบสอบที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน JILAP ชุดสี่แดง และสี่เขียว

4. แบบสอบ O II หมายถึง แบบสอบที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง

5. แบบสอบ JO III หมายถึง แบบสอบที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน JILAP ชุดสีน้ำเงินและสีน้ำตาล และจากแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสาม

6. นักเรียนเริ่มเรียน หมายถึง นักเรียนที่ใช้แบบเรียน JILAP ระดับสอง และระดับสาม และ The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง และ เล่มสาม

7. การวิเคราะห์ข้อ หมายถึง การแยกแยะข้อสอบแต่ละข้อว่า มีความยากง่ายและอำนาจจำแนกในการแยกคนเก่งออกจากคนไม่เก่งได้เพียงใด

8. การวิเคราะห์ตัวเลือก หมายถึง การแยกแยะตัวเลือกแต่ละข้อว่าเป็นตัวเลือกที่ลวงคนเก่ง และไม่เก่งได้เพียงใด

9. ความยาก หมายถึง คุณสมบัติของ ข้อทดสอบที่นักเรียนทำถูกต้อง คือถ้าทำผิดกันมาก เป็นข้อทดสอบที่ยาก และถ้าข้อใดมีนักเรียนทำผิดน้อย แสดงว่าเป็นข้อทดสอบที่ง่าย

10. อำนาจจำแนก หมายถึง คุณสมบัติของ ข้อทดสอบแต่ละข้อที่แยกคนเก่งออกจากคนไม่เก่ง